

**Θέσεις της ΚΕ των
Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων
για την Γ' Συνδιάσκεψη της Οργάνωσης**

Θέσεις της Κεντρικής Επιτροπής των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων για την Γ' Συνδιάσκεψη.
Εκδίδονται με ευθύνη του εκδοτικού της ΚΕ των ΣΚΔ.
Αθήνα, 2024.

**ΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ
ΣΥΝΕΠΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ Γ' ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ**

ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ
ΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΕ ΓΙΑ ΤΗΝ Γ' ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ
ΜΕ ΝΕΑ ΟΡΜΗ – ΓΙΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Μέρος Α': Ζητήματα της κοινωνικής υπερδομής (εποικοδομήματος) στην σημερινή εποχή.

A.1.: Το ζήτημα του εκφασισμού σε συνάρτηση με τις οικονομικές σχέσεις.

- I. Κύριο (αλλά όχι πρωτεύον και βασικό, καθώς κύριο και βασικό ζήτημα είναι το δίπολο ιμπεριαλιστικός καπιταλισμός – εργαζόμενοι λαοί, το οποίο και εκφράζεται ποικιλοτρόπως εντός της σύγχρονης υπερδομής) ζήτημα στο σήμερα είναι η διαρκής τάση εκφασισμού. Παραδείγματα σε αυτήν την κατεύθυνση είναι οι εκλογικές επιτυχίες της ακροδεξιάς στην Ευρωπαϊκή ήπειρο. Στην Γαλλία, έχει την πλειοψηφία στην λαϊκή ψήφο (10.109.044 ψήφους, έναντι 7.039.429 του Νέου Λαϊκού Μετώπου, 6.555.984 της Αναγέννησης του Μακρόν, ενώ οι Ρεπουμπλικάνοι μόλις 1.474.650). Στην Γερμανία, μέσα σε λιγότερο από 4 χρόνια η ακροδεξιά βλέπει δημοσκοπική άνοδο ~9% και πάει έτσι από το 10% στο 19%¹. Παράλληλα, δεν πρέπει να αμελείται ότι στην Ιταλία η ακροδεξιά κυβερνά υπό την νεοφασιστική δύναμη της Τζ. Μελόνι, και μάλιστα με εντυπωσιακή σταθερότητα για τα δεδομένα της χώρας. Οι δυνάμεις αυτές έχουν συγκροτήσει – μαζί με τις κυβερνήσεις και την κοινοβουλευτική αντιπολίτευση, η οποία φαίνεται πως δεν λειτουργεί ως «ανάχωμα» στις ευρωενωσιακές πολιτικές, μα αντίθετα ως συμπλήρωμα – ένα «μαύρο μέτωπο», με σκοπό τον εκφασισμό της δημόσιας και κοινωνικής ζωής.
- II. Η τάση του εκφασισμού δεν μπορεί να εξεταστεί αποκομμένη από τις οικονομικές σχέσεις που επικρατούν στην διεθνή σκηνή στα πλαίσια του συστήματος των εξαρτήσεων, στα πλαίσια του ιμπεριαλισμού ως ανώτατου σταδίου του καπιταλισμού. Απόδειξη αυτής της σύνδεσης εντοπίζεται αφενός στην ωφέλιμη για το κεφάλαιο ιδεολογία του φασισμού και ναζισμού και αντίστοιχα του νεοφασισμού και του νεοναζισμού. Η άνοδος των δυνάμεων αυτών σχετίζεται άμεσα με την τάση «ανασύστασης» της Ευρωπαϊκής Ένωσης με αποδυνάμωση των κεντρικών θεσμών ώστε να διευκολυνθεί η τάση μίας διεθνούς έκτασης επιθετικής κεφαλαιακής εξαγωγής, ακόμη και στα πλαίσια της ίδιας της ΕΕ με αυστηροποίηση και επανακαθορισμό των σφαιρών επιρροής, γύρω από τις δύο βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, την Γαλλία και την Γερμανία. Αυτό καταδεικνύεται από την μεταστροφή στις θέσεις που υιοθέτησαν οι βασικοί νεοφασιστικοί πόλοι στα δύο βασικά ιμπεριαλιστικά κέντρα της ΕΕ: οι πόλοι αυτοί (Alternativ für Deutschland στην Γερμανία και

¹ <https://www.wahlrecht.de/umfragen/insa.htm>: Δημοσκοπική έρευνα την περίοδο 23 – 27 Σεπτέμβρη 2024, σε στατιστικό δείγμα 1203 ατόμων. Αναλυτικά ποσοστά (παρατίθενται χάριν ευκολίας τοποθετήσεων): Χριστιανοδημοκρατική Ένωση – 32%, Εναλλακτική για την Γερμανία – 19%, Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα – 15%, Πράσινοι – 11%, Συμμαχία της Σάρα Βάγκενκνεχτ – 10%, Ελεύθερο Δημοκρατικό Κόμμα – 4%, Η Αριστερά – 3%. Η συγκεκριμένη δημοσκόπηση επιλέγεται ως η πιο πρόσφατη κατά την κατάρτιση των Θέσεων.

Rassemblement National στην Γαλλία) έως το 2015-2017 υποστήριζαν θέσεις που παρέπεμπαν σε ακραίο ευρωσκεπτικισμό. Δεν πρέπει να αμελείται ότι το ιδρυτικό σύνθημα του AfD ήταν «ας ξεμπερδεύουμε με το Ευρώ». Οι δυνάμεις αυτές άλλαξαν την θέση τους απέναντι στο ζήτημα της νομισματικής ένωσης καθώς η αστική τάξη – την οποία υπηρετούν – έκρινε ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση και αντίστοιχα η Ευρωζώνη μπορεί να είχαν ολοκληρώσει τον σκοπό τους σε έναν ορισμένο βαθμό, όμως δεν θα ωφελούσε η ολοκληρωτική κατάργηση των ευρύτερων οικονομικών συμφωνιών μεταξύ των δυνάμεων, οι οποίες είναι και πιο σύνθετες. Για παράδειγμα, θα ήταν πολιτικά εσφαλμένο να εκτιμήσουμε ότι λχ η Ελλάδα ανήκει αποκλειστικά στην σφαίρα επιρροής της Γαλλίας ή της Γερμανίας. Κι αυτό γιατί η Ελλάδα έχει έντονες οικονομικές εξαρτήσεις από γαλλικούς ομίλους στον τομέα της ιδιωτικής – εμπορικής βιομηχανίας (αγγλιστί civilian industry) και ειδικά σε κλάδους που αφορούν τρόφιμα, αλλά και ισχυρότατες εξαρτήσεις από την γερμανική πολεμική βιομηχανία και την κατασκευή οχημάτων. Παράλληλα, υπάρχει το ζήτημα των Ηνωμένων Πολιτειών που έχουν επιβάλει έντονες σχέσεις εξάρτησης, αρχής γενομένης από το 1948 με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και τα «Πακέτα Οικονομικής Βοήθειας»-Εξάρτησης, αφαιρώντας πολλές φορές την ικανότητα «πρωτοβουλίας» από την Ελληνική Αστική Τάξη, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η Ελληνική Αστική Τάξη είναι απλά «υπάλληλος» των ξένων δυνάμεων. Είναι ικανή να δυναστεύει τον λαό, να διαπραγματεύεται με τα μεγάλα ιμπεριαλιστικά κέντρα, αλλά οι αντιστάσεις που μπορεί να προβάλλει είναι περιορισμένες.

- III. Ο εκφασισμός έχει πολλές εκφάνσεις και σε διαφορετικά επίπεδα: i) θεσμικός εκφασισμός, ii) αποπολιτικοποίηση της δημόσιας ζωής και κυριαρχία της θανατοπολιτικής, iii) κοινωνικές διακρίσεις. Η διαδικασία του εκφασισμού συντελείται παράλληλα στα τρία αυτά επίπεδα, και όχι με μία διαδοχική σειρά. Οι εξελίξεις στα τρία αυτά επίπεδα είναι άμεσες λειτουργίες αναπαραγωγής του status quo. Ο θεσμικός εκφασισμός εντοπίζεται στην περιστολή των Δημοκρατικών Δικαιωμάτων του εργαζόμενου λαού (δηλαδή της εργατικής τάξης και των σύμμαχων στρωμάτων), στην αστυνομοκρατία, στον περιορισμό της ελευθερίας του Τύπου, στην διαστρέβλωση της πραγματικότητας. Ο θεσμικός εκφασισμός καλλιεργείται και στο πλαίσιο του εκπαιδευτικού συστήματος, με την προώθηση του ιδεαλισμού και της μεταφυσικής. Σε σειρά σχολών, τόσο των λεγόμενων ανθρωπιστικών επιστημών, όσο και των λεγόμενων θετικών προωθούνται θεωρίες που στην πραγματικότητα προσπαθούν να στρέψουν την ακαδημαϊκή έρευνα προς αυτήν την κατεύθυνση. Δεν είναι τυχαίο ότι στις σχολές εγκληματολογίας προωθούνται ανανεωμένες οι θεωρίες του C. Lombroso, ο οποίος υπήρξε υποστηρικτής της ευγονικής, ή στην νομική προωθούνται θεωρίες του M. Heidegger, ο οποίος υπήρξε μέλος του Εθνικοσοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος της Γερμανίας (του γνωστού ναζιστικού κόμματος που κυβέρνησε από το 1933 έως το 1945). Οι θεωρίες αυτές του ιδεαλισμού, όχι μόνο αρνούνται την ύπαρξη αντικειμενικής πραγματικότητας (κάτι που θα μπορούσε να αποτελέσει την βάση μίας φιλοσοφικής συζήτησης) αλλά φτάνουν στο σημείο να υποστηρίζουν ότι το

ζήτημα της εγκληματικότητας λχ είναι ζήτημα της «έμφυτης ιδιοσυγκρασίας» του δράστη και όχι ζήτημα κοινωνικού περιβάλλοντος και άλλων σχετικών παραγόντων. Αντίστοιχα, στις λεγόμενες θετικές επιστήμες προωθούνται θεωρίες που αγνοούν τις στοιχειώδεις απαντήσεις που έχει δώσει ο Διαλεκτικός Υλισμός και τις έχει καταρρίψει επί της ουσίας.

Την ίδια στιγμή, υπάρχει το ζήτημα της αποπολιτικοποίησης της δημόσιας ζωής και κυριαρχίας της θανατοπολιτικής². Η αποπολιτικοποίηση συνιστά αναγκαίο και χρησιμότερο εργαλείο για την αστική τάξη, αφού έτσι τα κινήματα των εργαζομένων, δεν αποκτούν περιεχόμενο αμφισβήτησης του status quo, αλλά αντίθετα σέρνονται κάτω από την σημαία της Αστικής Τάξης. Η θανατοπολιτική συνιστά έκφραση της αναγκαιότητας καταστροφής που κυοφορεί ο καπιταλισμός. Η τάση αυτή της θανατοπολιτικής διαπιστώνεται και σε μορφές έκφρασης εντός των πλαισίων της κοινωνικής υπερδομής, όπως πχ κάποιες μορφές «τεχνών» προωθούμενες από την άρχουσα τάξη (πχ trap, ναρκοκουλτούρα κοκ), αλλά και στο θεσμικό επίπεδο με πολύ πιο βαριά και άμεσα αποτελέσματα: pushbacks στο Αιγαίο, στρατόπεδα συγκέντρωσης στην Ουκρανία κοκ. Η τάση της αποπολιτικοποίησης φαίνεται και στον υποτιθέμενο αντιπολιτευτικό λόγο της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και διεθνώς. Δεν ορθώνεται, δηλαδή, μέσα στα κοινοβούλια ουσιαστική εναλλακτική ριζοσπαστική και κομμουνιστική στην ουσία της πρόταση. Η απάντηση σε αυτούς τους σχεδιασμούς και αυτές τις τάσεις είναι η πολιτική της δημιουργίας που μόνο μία κοινωνία σε σοσιαλιστική-κομμουνιστική βάση και κατεύθυνση μπορεί να προωθήσει.

Τέλος, το ζήτημα των κοινωνικών διακρίσεων. Οι κοινωνικές διακρίσεις, οι διακρίσεις σε βάρος όχι μόνο μεταναστών και προσφύγων, αλλά σε βάρος ολόκληρων πολιτισμών, έχουν αναγεννηθεί στην Ελλάδα και στην Ευρώπη. Είναι πρώτη φορά από το 1945 και το τσάκισμα του Γ' Ράιχ από τον Κόκκινο Στρατό και της φασιστικής κυβέρνησης του Μπ. Μουσσολίνι από τις συνασπισμένες αντιφασιστικές δυνάμεις υπό την καθοδήγηση των κομμουνιστών, που βλέπουμε την μαζική καλλιέργεια αντιλήψεων περί «απειλούμενης δυτικής ανωτερότητας» από ένα «νέο άλλο». Αυτό το «νέο άλλο» δεν περιορίζεται μόνο στους μουσουλμανικούς πληθυσμούς, αλλά και σε άτομα εβραϊκής καταγωγής που στοχοποιούνται πολλές φορές με πρόσχημα τα εγκλήματα πολέμου και την γενοκτονία που διαπράττει η εθνικιστική κυβέρνηση του Ισραήλ σε βάρος του Παλαιστινιακού λαού.

- IV.** Παράλληλα, δεν πρέπει να υποτιμάται το ζήτημα των ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων. Τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα μέχρι πρόσφατα αντιμετώπιζαν διακρίσεις σε βάρος τους και σε θεσμικό επίπεδο, διακρίσεις που με βάση τον νόμο που επεκτείνει το δικαίωμα γάμου και στα ομόφυλα ζευγάρια υποτίθεται πως εξαλείφονται. Αυτό φυσικά, δεν είναι αλήθεια, αφού μέσω του νόμου δεν κατοχυρώνεται η θεσμική

² Ως θανατοπολιτική ορίζεται η πολιτική η οποία αμφισβητεί την προτεραιότητα της ανθρώπινης ζωής ως αγαθό και δικαίωμα και καλεί στην εξόντωση ατόμων ή πληθυσμιακών ομάδων (μετανάστες, πρόσφυγες, ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα κ.α.) στο όνομα της προστασίας μίας «μεγαλύτερης» (και παρουσιαζόμενης ως «ανώτερης») ομάδας.

ρύθμιση του συνόλου των queer σχέσεων. Μία σειρά εξελίξεις (όπως δημοσκοπική άνοδος ΛΟΑΤΚΙφοβικών κομμάτων, παραστάσεις με αναπαραγωγή στερεοτύπων, ακόμα και ξυλοδαρμοί και επιθέσεις κατά ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμων) δείχνουν ότι τα ΛΟΑΤΚΙφοβικά στοιχεία δίνουν ένα ηχηρό παρόν στο κοινωνικό γίγνεσθαι και πρέπει να αντιμετωπιστούν από ένα ισχυρό ΛΟΑΤΚΙ+ κίνημα. Ένα τέτοιο κίνημα δεν μπορεί να είναι «ταξικά τυφλό», μα αντίθετα καλείται να καταδείξει πως η σοσιαλιστική οικοδόμηση αποτελεί απαραίτητο στοιχείο για την πραγματική και ολοκληρωμένη χειραφέτηση των ΛΟΑΤΚΙ+ προσωπικοτήτων.

- V.** Αντίστοιχο ζήτημα, αν και δεν πρέπει να συγχέεται ή να συμψηφίζεται με το ΛΟΑΤΚΙ+ ζήτημα, είναι αυτό της γυναικείας χειραφέτησης. Η γυναίκα στην σημερινή εποχή καλείται να επιτελέσει έναν ρόλο που συνιστά εκδήλωση της πολλαπλής εκμετάλλευσης της. Από την μία πλευρά, υπάρχει το ζήτημα της εργασιακής εκμετάλλευσης που είναι γνωστό. Από την άλλη, τίθεται το ζήτημα της κοινωνικής καταπίεσης, της απόδοσης ενός ρόλου «αναπαραγωγικού μέσου για το ανθρώπινο είδος» (αυτό εντοπίζεται και στις ΛΟΑΤΚΙφοβικές ρητορικές που λένε ότι «με την τεκνοθεσία από ομόφυλα ζευγάρια ανατρέπεται η πατρότητα και η μητρότητα»), ενώ άλλες μορφές θηλυκοτήτων δεν αναγνωρίζονται ως τέτοιες, τόσο στο θεσμικό επίπεδο όσο και από ορισμένους «υπερεπαναστάτες», αυτόκλητους προστάτες της διαλεκτικής – υλιστικής θεωρίας.

A.2.: Οι εξελίξεις στα εργασιακά

- VI.** Οι πρόσφατες εξελίξεις στα εργασιακά (τόσο στον δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα), ενώ φαινομενικά είναι «μία από τα ίδια» στην πραγματικότητα σηματοδοτούν νέους γύρους αντεργατικών επιθέσεων. Τι εννοείται με αυτό: είναι γεγονός πως εδώ και χρόνια υπάρχει το σύστημα της απόκρυψης της σχέσης εξαρτημένης εργασίας μέσα από συμβάσεις «συνεργασιών». Είναι, όμως ανησυχητικό, κατά την ανάλυσή μας, ότι από ορισμένους κύκλους ανοίγουν συζητήσεις περί «υπερπληθυσμού» ορισμένων κλάδων. Τίθεται το κρίσιμο ερώτημα, τι σηματοδοτούν αυτές οι εξελίξεις; Ενδεχομένως την επιβολή περιορισμών σε νέους αυτοαπασχολούμενους, την περιστολή των εργασιακών δικαιωμάτων και την παραπέρα επιβολή συμβάσεων ψευδεπίγραφων «συνεργασιών».
- VII.** Την ίδια στιγμή, πυκνώνουν τα σύννεφα στο ζήτημα των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας (ΣΣΕ) σε μία σειρά κλάδους. Με ευθύνη του ρεβιζιονιστικού και ρεφορμιστικού χώρου, στο όνομα του «ρεαλισμού» προωθούνται σχέδια ΣΣΕ με βαθιά αντεργατικό περιεχόμενο.
- VIII.** Αντίστοιχα, στο δημόσιο παρατηρείται η τάση κάλυψης κενών εργαζομένων του δημοσίου με εργαζόμενους με ιδιαίτερες συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου, γεγονός που μαρτυρά την ιδιαίτερη υπονόμηση που δέχεται η εργασία στο σύνολό της.

A.3: Η υπονόμηση του «Δημόσιου» Αγαθού

- ΙΧ.** Σε διάφορες περιόδους η Αστική Τάξη και το πολιτικό προσωπικό της, ενδίδουν σε απαιτήσεις και αξιώσεις του εργατικού κινήματος. Αυτό δεν γίνεται από κάποια καλή προαίρεση, αλλά αντίθετα προκύπτει από την ανάγκη των αστικών δυνάμεων για μία μορφή ήπιας καταστολής μέσα από ορισμένες παροχές με αντάλλαγμα την άμβλυνση της ταξικής πάλης. Ακριβώς σε αυτήν την διάσταση οφείλεται ο επίπλαστος χαρακτήρας της δημόσιας υγείας, παιδείας κλπ. Για να εξηγηθεί αναλυτικότερα το παραπάνω, πρέπει να τεθεί το πραγματικό ζήτημα: τι καθορίζει την αντικειμενική διάσταση του δημόσιου αγαθού; Ή αλλιώς, ποια τα ποιοτικά χαρακτηριστικά ενός δημόσιου χαρακτήρα για το αγαθό αυτό; Οι αστικές και οι ρεφορμιστικές/ρεβιζιονιστικές θεωρίες παρουσιάζουν την έννοια του δημόσιου αγαθού ως το «αγαθό που είναι καθολικά προσβάσιμο σε όλο τον λαό». Αυτή η ανάλυση είναι αντιμαρξιστική και λαθεμένη αφενός γιατί μέσα από αυτήν ο λαός αντιμετωπίζεται σαν ενιαίο σύνολο (παραβλέποντας το γεγονός ότι η κοινωνία είναι ταξικά διαρθρωμένη) και αφετέρου αποκρύπτεται ότι ακόμα και μέσα από ένα «καθολικά προσβάσιμο» αγαθό το ιδιωτικό κέρδος μπορεί να παραμένει. Για παράδειγμα, το αστικό σύνταγμα μπορεί να προβλέπει την δυνατότητα επίταξης ιδιωτικών δομών υγείας σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης, όμως αν τελικά μία κυβέρνηση αποφασίσει να το πράξει τότε είναι νομικά υποχρεωμένη να αποζημιώσει τον ιδιώτη. Αυτό καταδεικνύει την ορθότητα της θέσης των ΣΚΔ περί ασυμβατότητας της διεκδίκησης πραγματικά δημόσιων δομών εκπαίδευσης και υγείας με την ίδια την φύση του καπιταλιστικού συστήματος.
- Χ.** Από τα παραπάνω προκύπτει ότι ο πραγματικά δημόσιος χαρακτήρας σε δομές υγείας και παιδείας απαιτεί την εξάλειψη της όποιας επιχειρηματικής δραστηριότητας στους κλάδους αυτούς και όχι απλά την εξάλειψη της άμεσης πληρωμής από τους «πελάτες» προς την κάθε επιχείρηση. Αυτό εκτιμάται πως θα πρέπει να συνδεθεί με την πάλη για απόκρουση της ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων αλλά και για πάλη σε πρώτη φάση προστασίας των κρατικών δομών υγείας απέναντι στην υποβάθμιση. Η Γ' Συνδιάσκεψη καλείται να πάρει αποφάσεις αναλυτικότερα για τον αγώνα αυτό.

Μέρος Β: Οι διεθνείς εξελίξεις

Β.1.: Το Ρωσο-ουκρανικό ζήτημα

- XI.** Οι δύο αντιμαχόμενες πλευρές είναι το εθνικιστικό – φασιστικό καθεστώς Πούτιν στην Ρωσία και το ναζιστικό καθεστώς του παράτυπου προέδρου Ζελένσκι στην Ουκρανία. Μια σειρά οργανώσεις μιλάνε για την ανάγκη ήττας του ΝΑΤΟ, αλλά σε μία βάση διαφορετική από αυτή που το θέτουν οι ΣΚΔ, οι οποίες προσεγγίζουν το ζήτημα με την αναγκαιότητα ανατροπής των δύο καθεστώτων, με δημοκρατικά λαϊκά μέτωπα πάλης με μαρξιστική – λενινιστική καθοδήγηση, από Κομμουνιστική εμπροσθοφυλακή. Αν και στο παρόν δεν μοιάζει εφικτό κάτι τέτοιο, δεν θα αποτελέσει ποτέ και υπό καμία προϋπόθεση γραμμή μας ή συμβουλή μας σε κανένα λαό να γίνει ουρά της Αστικής Τάξης και να αποδεχτεί μία ακόμα ειρήνη που θα ‘ναι απλά «το διάστημα ανάμεσα σε δυο πολέμους» (όπως έλεγε ο Ζ. Κλεμανσώ).
- XII.** Η παραπάνω θέση διαπιστώνεται και από μία σειρά γεγονότων. Το καθεστώς της Ρωσίας έχει τα τυπικά γνωρίσματα ενός εθνικιστικού και φασιστικού καθεστώτος: έντονο κρατικό κορπορατισμό, διακηρύξεις περί ταξικής ειρήνευσης, αμείλικτη κατάπνιξη μειονοτήτων (όχι θρησκευτικών ή εθνοτικών λόγω του πολυεθνικού χαρακτήρα του Ρωσικού κράτους), λογοκρισία και κεντρική επιβολή, εξουσία συσπειρωμένη γύρω από ένα πρόσωπο. Την ίδια στιγμή, το καθεστώς Ζελένσκι, έχει τα τυπικά γνωρίσματα ενός ναζιστικού καθεστώτος. Δηλαδή, όχι μόνο αυτά που η Ρωσία διαθέτει, αλλά και την κατάπνιξη εθνοτικών μειονοτήτων (ρωσόφωνοι, Ρομά κλπ), εγκλεισμοί σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, μαζικές εκτελέσεις. Υιοθετεί δηλαδή μια καθαρή μορφή εθνικοσοσιαλισμού, που επισφραγίζεται και από την de facto κατάλυση των συνταγματικών θεσμών, αφού η θητεία του Ζελένσκι έχει λήξει με βάση τον ουκρανικό νόμο και το σύνταγμα.
- XIII.** Υπάρχουν αρκετές φωνές που αναφέρουν το ενδεχόμενο εκτεταμένης χρήσης πυρηνικών όπλων. Εκτιμάμε ως ΣΚΔ πως κάτι τέτοιο απέχει από την πραγματικότητα, καθώς ο καπιταλισμός κυφορεί την ανάγκη όχι μόνο καταστροφής αλλά και αναδημιουργίας παραγωγικών δυνάμεων, έστω σε μικρή έκταση – κάτι το οποίο μία μαζική πυρηνική σύγκρουση θα απέκλειε. Παρ’ όλα αυτά, δεν αποκλείεται η χρήση μεμονωμένων στοχευμένων πυρηνικών πληγμάτων, με ικανότητα να επηρεάσουν ευρύτερες εκτάσεις. Εμείς, ως ΣΚΔ, στα πλαίσια του προλεταριακού διεθνισμού είμαστε κατά της χρήσης και κατοχής ειδικά των πυρηνικών όπλων, αφού επιφέρουν καταστροφή και θάνατο για πολλές γενιές σε εκατομμύρια εργαζόμενους σε όλον τον κόσμο.

B.2.: Η σύγκρουση Παλαιστίνης και Ισραήλ

- XIV.** Από την μία πλευρά έχουμε ένα εθνικιστικό (σιωνιστικό) καθεστώς, ένα κράτος που προέκυψε το 1948 στα εδάφη της ιστορικής Παλαιστίνης και που σταδιακά εξαπλώθηκε με διαρκείς επεκτατικές επιχειρήσεις. Κάθε επιχείρηση συνοδευόταν από εγκλήματα κατά των Παλαιστινίων. Ως τις 7 Οκτώβρη 2023 η παλαιστινιακή αντίσταση συντελούνταν από αμάχους με σφεντόνες ή άτομα με απαρχαιωμένο οπλισμό (σοβιετικά όπλα του '40 και του '70) και λιγότερο από τρομοκρατικές ενέργειες. Στις 7 Οκτώβρη 2023 συντελέστηκε ένα διπλό χτύπημα κατά το οποίο ομάδες παλαιστινίων που δεν είναι σαφές εάν ανήκουν στις αστικές παλαιστινιακές οργανώσεις ή σε άλλα «υπόγεια» δίκτυα αντίστασης επιτέθηκαν αποκλειστικά σε στρατιωτικές εγκαταστάσεις του Ισραήλ και τις κατέλαβαν. Διάφορες αστικές δυνάμεις, με σκοπό να προβοκάρουν και να συκοφαντήσουν τον Παλαιστινιακό αγώνα, επιτέθηκαν σε άμαχο πληθυσμό και τα υπόλοιπα είναι γνωστά. Λειτουργήσαν έτσι οι δυνάμεις αυτές ως ο καλύτερος προβοκάτορας υπέρ των συμφερόντων των ΗΠΑ στην περιοχή, και η απόδειξη αυτού έγκειται σε μία σειρά στοιχεία.
- Τίθεται το ζήτημα του κατά πόσο είναι δυνατό οι δυνάμεις με αναφορά στον μαρξισμό – λενινισμό να συμπορεύονται με τις δυνάμεις των ακραίων εθνικιστών και τζιχαντιστών (οι οποίοι μέχρι πριν λίγα χρόνια είχαν κυριολεκτικά εξαπολύσει ανθρωποκυνηγητό κατά των Παλαιστινίων κομμουνιστών);
- XV.** Είναι εσφαλμένο κατά την ανάλυσή μας να ισχυρίζεται κανείς ότι η Χαμάς ή η όποια τζιχαντιστική ή φονταμενταλιστική δύναμη είναι δύναμη αντίστασης. Οι δυνάμεις αυτές αγωνίζονται για την σύσταση παλαιστινιακού κράτους προσδεδμένου στην ομάδα των επηρεαζόμενων από το Ιράν χωρών, υπό την «κηδεμονία» της Ρωσίας και της Κίνας. Με βάση τα χαρακτηριστικά της Αστικοδημοκρατικής Επανάστασης (ως ενδιάμεσο στάδιο πριν την σοσιαλιστική), κρίνεται ως απαραίτητο χαρακτηριστικό μίας τέτοιας επανάστασης μία δύναμη να μάχεται για την πλήρη ανεξαρτησία της χώρας για να θεωρηθεί αντιστασιακή – εθνικοαπελευθερωτική.
- XVI.** Ως ΣΚΔ δεν διαφωνούμε με το σύνθημα «Λευτεριά στην Παλαιστίνη». Το αντίθετο. Έχουμε ξεκάθαρο, όμως, στην ανάλυσή μας ότι η ελευθερία στην Παλαιστίνη στα πλαίσια μίας αστικοδημοκρατικής επανάστασης (ως ενδιάμεσο στάδιο πριν την προλεταριακή) μπορεί να θεωρηθεί μόνο ως ελευθερία ισότιμων πολιτών ανεξαρτήτως εθνότητας ή θρησκείας. Η αστικοδημοκρατική επανάσταση έχει ως αναφαίρετο στοιχείο την εκκοσμίκευση, και η σοσιαλιστική την υπέρβαση των ιδεολογιών που εισάγει η αστική τάξη. Μέρος της ιδεολογίας τα έθνη και οι θρησκείες.
- XVII.** Σε ό,τι αφορά το ζήτημα του Ισραηλινού λαού. Αρκετά συχνά υπάρχει η παρανόηση ότι ο Ισραηλινός λαός δεν υποφέρει, δεν έχει προβλήματα κλπ. Στην πραγματικότητα, αυτή η αντίληψη είναι μια παραλλαγή ή συνέχεια του αντισημιτικού συνθήματος περί «αιώνιου και παρασιτικού» Εβραίου. Αυτή η ανάλυση είναι ολοκληρωτικά εσφαλμένη σε όλα τα επίπεδα: στο ταξικό, στο

κοινωνικό και στο πολιτικό. Ο Ισραηλινός λαός χωρίζεται σε τάξεις. Ο εργαζόμενος λαός στο Ισραήλ υποφέρει κι αυτός – αν και όχι με τον ίδιο τρόπο που υποφέρει ο Παλαιστινιακός. Η θεώρηση που υποστηρίζει ότι επειδή το καθεστώς Νετανιάχου είναι γενοκτονικό, αυτό σημαίνει πως ο Ισραηλινός λαός στο σύνολό του υποστηρίζει την γενοκτονία ή επωφελείται από αυτήν, είναι θεώρηση βαθιά αντιμαρξιστική, αφού αποσιωπά την διαφοροποίηση κράτους και εργαζόμενου λαού.

Το σύγχρονο πρόβλημα του Ισραηλινού λαού έγκειται στην περιστολή των δημοκρατικών του ελευθεριών, στην εργασιακή εκμετάλλευση και στην επιβολή νόμων τύπου Apartheid κατά των θρησκευτικών μειονοτήτων με αποκλεισμούς ως προς την πρόσβαση στο δίκαιο κλπ. Το σύγχρονο Ισραήλ, με τον χαρακτήρα που έχει είναι ένα εθνικιστικό καπιταλιστικό κράτος, άρα κράτος που από την φύση του είναι εχθρικό απέναντι στους εργαζόμενους που κατοικούν στα εδάφη του.

ΜΕΡΟΣ Γ': ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΕΠΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ, ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΩΣ ΤΟ 1^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ.

Γ.1.: Η Κομμουνιστική Συνέπεια ως αρχή και κοσμοθεωρία

XVIII. Από την αρχή της ύπαρξής μας, κληθήκαμε να απαντήσουμε στο ερώτημα της «αναγκαιότητας ύπαρξης» της Οργάνωσής μας. Η απάντηση σε αυτό το ερώτημα ήταν ότι *«η ανάγκη ύπαρξης της Οργάνωσης δεν απορρέει μόνο από τον αυτοπροσδιορισμό των μελών της Οργάνωσης ως τέτοια, αλλά αντίθετα ότι οι ΣΚΔ προέκυψαν μέσα από την ανάγκη πάλης για Οργάνωση Συμμετοχική, Δημοκρατική και Κομμουνιστική, κόντρα στην γραφειοκρατία και τον ρεφορμισμό»*³. Σήμερα, καθώς βαδίζουμε στον έναν χρόνο από την ίδρυση της Οργάνωσής μας – ενώ πολλοί περίμεναν ή ήλπιζαν ότι θα αυτοδιαλυθούμε ή ότι θα μείνουμε στην άκρη – καλούμαστε να δώσουμε μία ακόμη απάντηση, πολύ πιο ουσιαστική στο νόημα και στο περιεχόμενο. Το ερώτημα που καλούμαστε να απαντήσουμε είναι: «σε τι έγκειται η Κομμουνιστική Συνέπεια;»

Απάντηση του ερωτήματος αυτού δεν μπορεί να είναι άλλη από την χρήση της επιστημονικής διαλεκτικής – υλιστικής μεθόδου. Κόντρα στις δογματικές αντιλήψεις που θέλουν να λένε ότι η επιστήμη είναι ιδεολογικοποιημένη, αλλά και κόντρα στις αντιλήψεις που αποθεώνουν τον αστικό ακαδημαϊσμό. Η Κομμουνιστική Συνέπεια έγκειται, λοιπόν, στην επιστημονική ανάλυση της κοινωνικής πραγματικότητας με τα εργαλεία του Διαλεκτικού Υλισμού, και την Μαρξιστική – Λενινιστική κοσμοθεωρία.

XIX. Η Κομμουνιστική Συνέπεια, αντίστοιχα, προϋποθέτει ότι δεν στρατευόμαστε πίσω από ένα κείμενο σαν να ήταν ευαγγέλιο, αλλά αντίθετα κάθε ιδεολογική επεξεργασία περνά από την αποδόμηση και αναδόμηση μέσα από την έμπρακτη ιδεολογική και πολιτική αμφισβήτηση. Άλλωστε, αν κανείς θυμηθεί τον 3^ο νόμο της διαλεκτικής, όπως ορίζεται στο εγχειρίδιο «Βασικές Αρχές της Μαρξιστικής Φιλοσοφίας: Διαλεκτικός Υλισμός», δηλαδή τον νόμο της «Άρνησης της Άρνησης», θα διαπιστώσει ότι το νέο διατηρεί τα χρήσιμα χαρακτηριστικά του παλιού. Η Κομμουνιστική Συνέπεια (ως εκπρόσωπος του νέου) οφείλει να παραλάβει την κληρονομία της αρχής της αμφισβήτησης όλων των ιδεολογικοπολιτικών «βεβαιοτήτων» ως θετικό στοιχείο της σκέψης του Διαφωτισμού (ως το παλιό).

³ Βλ. σχετικά «Ανακοίνωση της ΚΕ για τους 6 μήνες δράσης της Οργάνωσης»

Γ.2: Η παρέμβαση των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων στα κινήματα των εργαζομένων και των Δημοκρατικών Δικαιωμάτων

- XX.** Η παρέμβασή μας στα κινήματα – τόσο των εργαζομένων, όσο και των Δημοκρατικών Δικαιωμάτων – έχει ήδη μετρήσει βήματα, με την εντονότερη παρουσία των μελών μας στα σωματεία, στους συλλόγους και σε μαζικούς φορείς αυτοοργάνωσης. Εκτιμάται ότι έχουμε προχωρήσει θετικά ως προς την απεύθυνση σε έναν κόσμο. Συχνά ακούμε την ερώτηση «ποια η θέση των ΣΚΔ για το Χ ζήτημα», γεγονός που καταμαρτυρά το κύρος που έχει αποκτήσει η οργάνωσή μας σε μία μερίδα της κοινωνίας.
- XXI.** Είναι γεγονός, όμως, πως παρά τα θετικά βήματα που έχουν μετρηθεί, δεν έχει εξαντληθεί ακόμη το σύνολο των δυνατοτήτων μας. Μπροστά σε αυτόν τον στόχο συχνά μπαίνουν υποκειμενικές, αλλά και αντικειμενικές αδυναμίες. Αποτιμάται θετικά το γεγονός ότι οι υποκειμενικές αδυναμίες συνιστούν φαινόμενο που γενικά έχει τάση υποχώρησης.
- XXII.** Η πιο έντονη δραστηριοποίησή μας στα Σωματεία, φέρνει την οργάνωση μπροστά σε ερωτήματα σχετικά με την συνδικαλιστική της πορεία, βάζει δηλαδή νέα θέματα στην ημερήσια διάταξη τα οποία και δεν μπορούν να περιμένουν να λυθούν με το Συνέδριο. Μπαίνει το ερώτημα, λχ σε ένα σωματείο πώς ψηφίζουμε, ποια δύναμη στηρίζουμε κλπ. Έως τώρα προωθούσαμε κεντρικά την γραμμή της κατά περίπτωση αξιολόγησης και συμπόρευσης με άλλες δυνάμεις. Εκτιμάται και προτείνεται αυτό να αλλάξει στο επόμενο διάστημα και να υπάρξει μία νέα γραμμή που θα περιλαμβάνει την συγκρότηση σχημάτων όπου είναι δυνατό (από άποψη δυναμικού) με αγωνιστές εργαζόμενους που συμφωνούν με την συνδικαλιστική γραμμή που προωθούν οι ΣΚΔ. Αναλυτικές κατευθύνσεις αυτής της γραμμής θα πρέπει να αναπτυχθούν στην Γ' Συνδιάσκεψη και να εκφραστούν με σαφήνεια στην Πολιτική Απόφαση. Η σημασία είναι τέτοια που δεν μπορεί να καθυστερήσει αυτό το ζήτημα περισσότερο.
- XXIII.** Όπως αναλύθηκε στο μέρος Α.2, η αντεργατική επίθεση της Αστικής Τάξης με πολιτικό προσωπικό σήμερα την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, λαμβάνει νέα χαρακτηριστικά καθώς εντείνεται όλο και περισσότερο. Η περιστολή των εργασιακών δικαιωμάτων συνοδεύεται κάθε φορά με μια σφοδρή επίθεση στην καθημερινότητα των εργαζομένων. Μειώσεις στους μισθούς, πληθωρισμός και ακρίβεια συγκροτούν το φόντο των μαχών του κοντινού μέλλοντος. Η οικονομική κατάσταση της Εργατικής Τάξης και των ευρύτερων Σύμμαχων Στρωμάτων Εργαζομένων επιδεινώνεται διαρκώς, μέσα από φαινόμενα όπως αυτά που περιεγράφηκαν παραπάνω. Πλάι σε αυτά, η άνοδος της ακροδεξιάς σε Ελλάδα κι Ευρώπη, η άνοδος του φαινομένου της διαίρεσης της Εργατικής Τάξης με πλαστά διλήμματα θρησκείας, έθνους και φυλής, ο κίνδυνος μιας ευρύτερης πολεμικής σύρραξης που ενδέχεται να περιλαμβάνει όχι μόνο την ζώνη Ουκρανία – Ρωσία – Μέση Ανατολή, αλλά και τον πλανήτη ολόκληρο, γεννούν την ανάγκη ενός ισχυρού κινήματος με πρώιμα μετωπικά χαρακτηριστικά. Κίνημα δημοκρατικό και λαϊκό, όπως περιγράφεται και στα

προσχέδια των Θεμελιωδών κειμένων των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων. Αυτή η πρώτη μορφή μετωπικού σχηματισμού, προκειμένου να εξηγηθεί θα πρέπει να αναλυθεί η σύγχρονη πραγματικότητα με υπομονή και ψυχραιμία. Στην παρούσα περίοδο δεν θα ήταν ωφέλιμος ένας πλήρης Μετωπικός Σχηματισμός, ένα ολοκληρωμένο Μέτωπο καθώς αυτό αποτελεί μία διεργασία που απαιτεί ιδιαίτερη ιδεολογικοπολιτική ζύμωση και όξυνση του αντικειμενικού παράγοντα, δηλαδή των ταξικών συγκρούσεων εντός της κοινωνίας. Ο πρώιμος μετωπικός σχηματισμός στην παρούσα φάση δεν μπορεί να είναι τίποτα περισσότερο από ένα άτυπο δίκτυο δομών αυτοοργάνωσης και σχημάτων με μαρξιστική – λενινιστική παρέμβαση, τα οποία σε πολύ συγκεκριμένες συνθήκες συναντιούνται πολιτικά (πχ μέτωπο κατά της ακρίβειας ή/και του φασισμού). Αδιαμφισβήτητα, αυτός ο πρώιμος μετωπικός σχηματισμός μπορεί να αποτελέσει ένα πρόπλασμα για μελλοντική πολιτική μετώπων.

XXIV. Υπό το φως των παραπάνω πρέπει να εξεταστεί το ζήτημα της παρέμβασης των ΣΚΔ στα κινήματα των Δημοκρατικών Δικαιωμάτων. Αρχικά, πρέπει να ξεκαθαριστεί τι είναι τα Δημοκρατικά Δικαιώματα. Συχνά υπάρχει μια τάση σύγχυσής τους με τα δημοκρατικά δικαιώματα των χώρων εργασίας (δικαίωμα στην απεργία, στην οργάνωση κλπ). Δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι και αυτά αποτελούν μέρος του ευρύτερου συνόλου των Δημοκρατικών Δικαιωμάτων. Όμως, δεν είναι μόνο αυτά. Στην ανάλυσή μας, Δημοκρατικά Δικαιώματα είναι και η ασφαλής και αξιοπρεπής διαβίωση, η ισότιμη ζωή για όλους τους εργαζόμενους όχι μόνο στο εργασιακό επίπεδο, αλλά και ευρύτερα. Παραδείγματος χάριν, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει επιτευχθεί ο στόχος των Δημοκρατικών Δικαιωμάτων όταν ο ρατσισμός, η μισαλλοδοξία, ο μισογυνισμός, η ΛΟΑΤΚΙφοβία, η Ισλαμοφοβία και ο Αντισημιτισμός θεριεύουν. Για τον λόγο αυτό εκτιμάται πως η κατεύθυνση στο ζήτημα των Δημοκρατικών Δικαιωμάτων πρέπει να είναι αυτή της υπεράσπισης των κεκτημένων και της ανατροπής όλων των διακρίσεων, όλων των μορφών καταπίεσης. Ακριβώς επειδή αυτή η γραμμή είναι ασυμβίβαστη με την καπιταλιστική προοπτική, συνδέεται άμεσα με την αντικαπιταλιστική πάλη.

Γ.3: Απολογισμός Δράσης κατά την περίοδο από την Β' έως την Γ' Συνδιάσκεψη

- XXV.** Κατά την περίοδο που ξεκινά από το τέλος της Β' Συνδιάσκεψης και ολοκληρώνεται με την δημοσίευση αυτών των θέσεων, μετρήθηκαν πολλά βήματα τα οποία αποτιμώνται θετικά. Φυσικά υπάρχουν αδυναμίες που – όπως εξηγήθηκε παραπάνω – είναι κατά κύριο λόγο αντικειμενικές και αποδίδονται στο μικρό μέγεθος της Οργάνωσης, σε δυσκολίες που ανέκυψαν στο έδαφος έκτακτων περιστατικών αλλά και συνθηκών που ενώ είχαν προβλεφθεί δεν μπορούσαν να αποτραπούν.
- XXVI.** Βασικό θετικό βήμα που μετρήθηκε ήταν αυτό της συμμετοχής μας στην Πρωτοβουλία για Αποχή από τις Ευρωεκλογές 2024. Αυτή η πρωτοβουλία αποτέλεσε έμπρακτη εφαρμογή της Θεμελιώδους θέσης μας σχετικά με την Ευρωεκλογική διαδικασία. Με εξορμήσεις σε γειτονιές, με αφίσες και μέσα από την Φωνή της Αλήθειας καταφέραμε να προωθήσουμε την γραμμή της αποχής. Η Αποχή από τις Ευρωκάλπες, κατά την ανάλυσή μας, δεν είναι μία «πολιτική του καναπέ», αλλά αντίθετα μόνο όταν συνδυάζεται με την κινηματική δράση μπορεί να αποτελέσει την μόνη πραγματική πολιτική έκφραση διαφωνίας και απαξίωσης των Ευρωενωσιακών θεσμών. Αντίθετα, «πολιτική του καναπέ» είναι η ψήφος μία φορά στα τέσσερα ή πέντε χρόνια και η πλήρης αποχή από τα πραγματικά πολιτικά κέντρα, δηλαδή η πρακτική της ανάθεσης.
- XXVII.** Την ίδια στιγμή, είναι γεγονός ότι και η συμμετοχή μας σε κινητοποιήσεις όπως αυτή για τις πυρκαγιές το καλοκαίρι ή οι κινητοποιήσεις απέναντι στον νέο νόμο για την ψυχική υγεία έδωσαν ένα θετικό στίγμα. Η ανακοίνωση που εξέδωσαν οι ΣΚΔ για τα 11 χρόνια από την δολοφονία του Παύλου Φύσσα, έθετε ένα ορθότατο πολιτικό πλαίσιο: «Στον καπιταλισμό καμία υποταγή – τον φασισμό τσακίζουν αγώνες λαϊκοί». Όταν άλλες δυνάμεις με αναφορά στον Κομμουνισμό και στο Κοινοβούλιο κραύγαζαν άναρθρα συνθήματα, οι ΣΚΔ και άλλες δυνάμεις μέσα σε σύντομα κείμενα αναδείκνυναν την σύνδεση εθνικοσοσιαλισμού και κεφαλαίου, αλλά και την συνέχεια του ναζισμού σε μία εποχή μετά την ποινική καταδίκη της ΧΑ.
- XXVIII.** Ένα ακόμη θετικό βήμα ήταν η ολοκληρωμένη ψηφιοποίηση της Φωνής της Αλήθειας και η παύση έκδοσης της έντυπης μορφής της. Αυτό, όχι μόνο διευκόλυνε την προώθηση των θέσεων των ΣΚΔ, αλλά πολύ περισσότερο βοήθησε στην καλύτερη σύνταξη αρθρογραφίας. Με πιο έγκαιρη αρθρογραφία για σημαντικά ζητήματα, με δημοσιοποίηση των θέσεων των ΣΚΔ για διάφορες εξελίξεις. Παρ' όλα αυτά, στην Γ' Συνδιάσκεψη προτείνεται να εξεταστούν μέτρα για την παραπέρα βελτίωση της αρθρογραφίας.

Σημειώσεις:

Σημειώσεις (2^η Σελίδα):

Θέσεις της Κεντρικής Επιτροπής των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων για την Γ' Συνδιάσκεψη.
Εκδίδονται με ευθύνη του εκδοτικού της ΚΕ των ΣΚΔ.
Αθήνα, 2024.

ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Γ' ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

ΜΕ ΝΕΑ ΟΡΜΗ - ΓΙΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

25-27 ΟΚΤΩΒΡΗ 2024

synepeiskd.org
fonitisaIitheias.news